

Den onde Fyrste

Et Eventyr

(Gjenfortalt efter en mundtlig Meddelelse)

Der var engang en ond og overmodig Fyrste, hvis hele Tanke gik ud paa at vinde alle Verdens Lande og indjage Skræk ved sit Navn; han foer frem med Ild og Sværd; hans Soldater nedtraadte Kornet paa Marken, de antændte Bondens Huus, saa den røde Lue slikkede Bladene af Træerne, og Frugten hang stegt paa de sorte sviende Grene. Mangen stakkels Moder skjulte sig med sit nøgne diende Barn, bag ved den rygende Muur, og Soldaterne søgte hende, og fandt de hende og Barnet, da begyndte deres djævelske Glæde; onde Aander kunde ikke handle værre; men Fyrsten syntes just det gik som det skulde; Dag for Dag voxte hans Magt, hans Navn blev frygtet af Alle, og Lykken fulgte ham i al hans Gjerning. Fra de erobrede Byer førte han Guld og store Skatte; der opdyngedes i hans Kongestad en Rigdom, hvortil der ikke fandtes Mage paa noget andet Sted. Nu lod han bygge prægtige Slotte, Kirker og Buegange, og Hver, som saae disse Herligheder, sagde: »hvilken stor Fyrste!« de tænkte ikke paa den Nød, han havde bragt over andre Lande, de hørte ikke de Suk og den Jammer, der lød fra de afbrændte Byer.

Fyrsten saae paa sit Guld, saae paa sine prægtige Bygninger og tænkte da, som Mængden: »hvilken stor Fyrste! men jeg maa have mere! meget mere! Ingen Magt maa nævnes liig, end sige større, end min!« og han gik i Krig med alle sine Naboer og han beseirede dem Alle. De overvundne Konger lod han, med Guldkjæder, lænke til sin Vogn naar han kjørte gennem Gaderne; og sad han til Bords, da maatte de ligge ved hans og Hoffolkenes Fødder og tage de Stykker Brød, man der kastede til dem.

Nu lod Fyrsten sin Billedstøtte opreise paa Torvene og i de kongelige Slotte, ja han vilde at den skulde staae i Kirkerne foran Herrens Alter; men Præsterne sagde: »Fyrste, Du er stor, men Gud er større, vi vove det ikke!«

»Vel,« sagde den onde Fyrste, »saa overvinder jeg Gud med!« og i sit Hjertes Overmod og Taabelighed lod han bygge et kunstigt Skib hvormed man kunde gennemfare Luften; det var broget som Paafuglens Hale og syntes besat med tusind Øine, men hvert Øie var en Bøssespipe; Fyrsten sad midt i Skibet, han behøvede kun at trykke paa en Fjer da fløi tusind Kugler ud og Bøsserne vare igjen ladede som før. Hundrede stærke Ørne spændtes foran Skibet og saaledes fløi han nu mod Solen. Jorden laae dybt nede; først syntes den med sine

Bjerge og Skove, kun som en oppløiet Ager, hvor det Grønne titter frem fra den væltede Græstørv, siden lignede den det flade Landkort, og snart var den ganske skjult i Taage og Skyer. Høiere og høiere fløi Ørnene op ad; da udsendte Gud een eneste af sine utallige Engle, og den onde Fyrste lod tusinde Kugler flyve imod ham, men Kuglerne faldt som Hagl tilbage fra Engelens skinnende Vinger; en Bloddraabe, kun een eneste dryppede fra den hvide Vinge-Fjer, og denne Draabe faldt paa Skibet, hvori Kongen sad; den brændte sig fast, den tyngede som tusind Centner Bly og rev Skibet i styrtende Fart ned mod Jorden; Ørnenes stærke Vinger knækkedes, Vinden susede om Fyrstens Hoved, og Skyerne rundt om – de vare jo skabte af de afbrændte Byer – formede sig i truende Skikkelser, som milestore Krebs, der strakte deres stærke Klo ud efter ham, som rullende Klippestykker, og ildspyende Drager; halv død laae Kongen i Skibet, der tilsidst blev hængende mellem Skovens tykke Trægrene. »Jeg vil beseire Gud!« sagde han, »jeg har svoret det, min Villie skal skee!« og han lod i syv Aar bygge kunstige Skibe, til at gennemfare Luften med, han lod smedde Lynstraaler af det haardeste Staal; thi han vilde sprænge Himlens Befæstning. Fra alle sine Lande samlede han store Krigshære, de bedækkede en Omkreds af flere Mile, da de stode opstillede Mand ved Mand. De bestege de kunstige Skibe, Kongen selv nærmede sig sit, da udsendte Gud en Myggesværm, en eneste lille Myggesværm, den surrede om Kongen og stak hans Ansigt og Hænder; han drog i Harmen sit Sværd, men slog kun i den tomme Luft, Myggene kunde han ikke ramme. Da bød han at der skulde bringes kostelige Tepper, disse maatte man vikle om ham, der kunde ingen Myg trænge igjennem med sin Braad, og man gjorde, som han bød; men een eneste Myg satte sig paa det inderste Teppe, den krøb ind i Kongens Øre og stak ham der; det brændte som Ild, Giften slog op i hans Hjerne, han rev sig løs, sled Tepperne af sig, sønderrev sine Klæder og dandsede nøgen for de raae, vilde Soldater, som nu spottede den gale Fyrste, der vilde bestorme Gud og strax var overvundet af een eneste lille Myg.